

כ"ה כ"ד של שחרית הם
ארבעים ותשעה פנים, ויש
ארבעים ותשעה פנים למטה
מצד של ישראל הקטן, שהוא
מטטרו"ן, והוא ארבעים ותשעה
פנים. ובהם יזהירו בעלי
המשנה, שהיא שניה להלכה,
השפחה שלו, משום פי מרדכי
היהודי משנה למלה, כמו זה
משנה - משנה למלה, ובו יזהירו
בעלי המשנה. כזהר הרקיע, זו
הלכה, שהיא קבלה למשה
מסיני, וכמה עצמות יש לה,
שהן הלכות פסוקות, שנאמר
בהן ועלמות אין מספר, והיא
עולה על כלם. זהו שכתוב ואת
עלית על כלנה, והיא עם כלם,
כמו שבארוהו הלכה פרבים.

ומצדיקן הרבים בה יהיו
כפוכבים לעולם ועד. כפוכבים
ודאי, שאין להם חשבון. שכל
כוכב וכוכב נקרא עולם יחיד,
וזהו ועלמות אין מספר. ואלו
העלמות אל תקרי עלמות אלא
עולמות. ומשום שהצדיקים הם
כפוכבים וכלל אחד יש כוכב,
בגלל זה פרושהו הראשונים, כל
צדיק וצדיק יש לו עולם בפני
עצמו, וכל מי שזכה להלכה
אחת - יורש עולם אחד, כל שפן
מי שזוכה למסכת אחת או
שנים או לששים, שנאמר בהם
ששים המה מלכות, שכל מסכת
היא גבירה בעצמה. אשרי הוא
מי שיורש אותה בעולם הזה,
שהלכה היא עלמת הגבירה,
שהיא קבלה. אשריהם אותם
שמשתדלים בשכינה, שהיא על
כלם בהלכה, להוציאה מהגלות,
שנאמר בה ובפשעיהם שלחה
אמכם, ולהוליכה אל בעלה
שתהיה לה קבלה בדרועותיו,
ולקים בה שמאלו תחת לראשי
וכו'.

כ"ה כ"ד דשחרית אינון מ"ט אנפין, ואית
מ"ט אנפין לתתא מסטרא דישראל
זוטא דאיהו מטטרו"ן, ואיהו מ"ט אנפין,
ובהון יזהרו מארי משנה, דאיהי תניינא
להלכה שפחה דיליה, בגין פי מרדכי היהודי
משנה למלה (אסתר ו ג), פגוונא דא משנה, (ד)
משנה למלה, וביה יזהרו מארי מתניתין,
כזהר הרקיע דא הלכה, דאיהי קבלה למשה
מסיני, וכמה עולמותאן אית לה דאינון הלכות
פסוקות, דאתמר בהון (שיר ו ח) ועלמות אין
מספר, ואיהי סלקא על פלהו, הדא הוא
דכתיב (משלי לא כט) ואת עלית על כלנה, ואיהי
עם פלהו, כמה דאוקמוהו הלכה פרבים.

ומצדיקן הרבים בה יהון כפוכבים לעולם
ועד, כפוכבים ודאי דלית לון
חושפנא, דכל פוכבא וכוכבא אתקרי עלמא
יחידא, ודא הוא ועלמות אין מספר, ואלין
עלמות אל תקרי עלמות, אלא עלמות, ובגין
דצדיקיא אינון כפוכבים, וכל חד אית ליה
ככב, בגין דא אוקמוהו קדמאין, כל צדיק
וצדיק אית ליה עולם בפני עצמו, וכל מאן
דזכה להלכה חד ירית עלמא חד, כל שפן
מאן דזכי למסכתא חדא, או לתרין, או לשתיין,
דאתמר בהון (שיר ו ח) ששים המה מלכות, דכל
מסכתא מטרוניתא איהי בגרמה, זפאה איהו
מאן דירית לה בהאי עלמא, דהלכה עולמותא
דמטרוניתא, דאיהי קבלה, זפאין אינון
דמשתדלין בשכינתא דאיהי על פלהו בהלכה,
לאפקא לה מן גלותא, דאתמר בה (ישעיהו ג
א) ובפשעיהם שלחה אמכם, ולמיזל לה לגבי
בעלה, למהוי לה קבלה בדרועוי, לקיים
בה (שיר ב ו) שמאלו תחת לראשי וכו'.